

Свръхчовекът с Георги Ненов

Аудио интервю с Иван Белчев от Мюнхен

Слушайте [подкаста в SoundCloud](#)

Гостът в Епизод №59 на [Подкаста Свръхчовекът](#) е Иван Белчев – уеб дизайнер, създател на онлайн списание „Амбиция“ и книгата „Вдъхновяващи истории на успели българи“.

„Направи от твоите любими занимания и хоби, бизнес начинание или професия. Единствено тогава може да се получи нещо стойностно за теб.“

Вие слушате Свръхчовекът с Георги Ненов подкастът, който ви вдъхновява да живеете живота на мечтите си. Отворете съзнанието си, за да почерпите от мъдростта и опита на успешни хора, иноватори, предприемачи, творци и мотиватори, които да ви покажат една различна гледна точка по пътя на вашия собствен успех. Има само едно време, което е от съществено значение и това време е сега.

Здравейте ние сме Свръхчовекът с Георги Ненов. Днес мой гост е Иван Белчев.

Георги Ненов: Ванка, здравей! Благодаря ти, че прие моята покана да участваш в Свръхчовекът. И благодаря, че ме прие в своя дом.

Иван Белчев е създател на онлайн списание “Амбиция” и наскоро излизащата книга “Вдъхновяващи истории на успели българи”, която разказва за пътя на българи от цял свят, в различни сфери на дейност и с различни разбирания за успеха – иноватори, спортисти, музиканти, художници, майки, бизнесмени, фотографи, бохеми, пътешественици – са само една малка част от голямата палитра на нашите събеседници.

Това, което прочетох на гърба на тази корица много добре описва хората, които и аз интервюирам в Свръхчовекът. И смятам, че ще е един наистина вдъхновяващ епизод за нашите слушатели. Моля те, разкажи малко повече за теб и за това, което правиш.

Иван Белчев: Здравей Георги, радвам се, че си дошъл в Мюнхен, за да си поговорим на тази тема. Да, книгата “Вдъхновяващи истории на успели българи” събира много хора, които по някакъв начин са успели в някоя сфера. Проекта на списание “Амбиция” е на три години и в тези три години години събирахме заедно с екип от над десет автора с различни истории. Така дойде време да съберем най-добрите 50 гости и да ги обединим в една книга. Та, мога да разкажа за началото на проекта, когато аз преди 3 години изпитах нужда да създам някакъв стойностен продукт за българите в България и чужбина. Тогава работих за една рекламна агенция, все още бях назначен там. Беше наистина много интересна работа свързана с уеб дизайн. Работих за големи компании като Майкрософт Германия и Дисни. Но въпреки това изпитвах нужда да създавам нещо от себе си нещо, което го нямаше на пазара, може би – да срещам хората с българи в чужбина, това беше първоначалната ми концепция. Да намирам българи в чужбина, които имат интересна история. Всъщност всеки един човек има интересна история, но ние трябваше да ги интервюираме, за да разберем каква е тя. И може би половин година идеята узря, за да избира какъв продукт да бъде. Дали да е някакво печатно издание, което да се разпраща, да кажем, в българските общности в света, дали да бъде някакъв подкаст, както в момента правим. Накрая се спрях на уеб сайт, защото смятам, че текстът се чете от хората, остава, във времето може да бъде намерен от търсачки и така нататък, тоест тази моя стъпка да направя онлайн списание беше продиктувано от тези фактори. И това което направих декември месец 2015 година, може би е било, е да напиша една концепция, да си напиша аз на един лист концепцията за това онлайн списание. И я споделих сред приятелите ми във фейсбук. От там дойдоха, разбира се, и много отзиви. Някои казаха просто “супер, давай”, аз такива отговори не търсех точно, търсех някаква градивна критика, тя естествено последва от други мои приятели, които казаха “добре, но ти ще търсиш само българи в чужбина, които са успешни, обаче тук в България също има много успешни българи, защо трябва да се ограничаваш само в чужбина”. И аз се защитих и казах “да, но за българите в чужбина не се говори много, образа на българите в чужбина е повече сякаш негативен, хора които са избягали от родината си, хора, които са миячи, някакви такива доста нископлатени професии, но аз българите, които познавам тук и в други държави, те всъщност не са такива.” И се чудя, защо този образ е така сложен – от медиите ли, от самите хора помежду си. Така се защитавах. В следствие и други мои приятели казаха, че “един успешен човек може да бъде успешен, както в България, така и в чужбина” и затова реших онлайн списание “Амбиция” да се занимава с българи независимо къде са те. Може би малко повече да насочим към тези които не са известни. Тоест не искаме да се занимаваме със супер известни актьори, които са постоянно в медиите, защото за тях всяка една телевизия, радио или вестник пишат за тях. Предпочитам ние да намерим нови личности, хора

които никой досега не е чувал за тях освен кръга на приятелите им. И така с пускането на тази концепция, не само в моята фейсбук страница ами и в групи, мисля че такива групи които бяха за българи в чужбина във фейсбук се намериха няколко човека, които казаха че могат да ми помогнат. И така няколко месеца по-късно започнахме да общуваме по- често в тези месеци и октомври 2015 година стартира списанието.

Георги Ненов: Колко издания имате?

Иван Белчев: В момента са 21 броя, тоест 21 месеца. Може би, първо да се спра, че идеята на онлайн списанието е да не бъде като блог точно, т.е. всяка статия, която е готова да излиза веднага, ами в нея всички автори да се събират до някаква конкретна дата, до 25-то число и след това до 2 седмици по-късно, защото всичките статии трябва да минат през редакция преди да се сложат в сайта, се пуска нов брой, въпреки, че е онлайн, с всички статии които са събрани за месеца. И това е малко по-различен похват от познатия на такива онлайн списания.

Георги Ненов: Има ли интерес?

Иван Белчев: Да, има интерес. Интересна, разбира се, започна първоначално сред моите приятели, сред фейсбук групите, където разпространявахме аз и другите автори, също така приятелите на авторите. Но интересно нещо беше когато ние започнахме първият брой беше с 10 героя, 10 интервюта, тогава, разбира се, гостите споделиха със своите приятели. И така се навързаха и стана едно голямо споделяне на съответните статии и самото списание. И лека полека се образува общност, която мисля че следят списанието и очакват с интерес най-новите му продукти. А един от тях е тази книга, която излезе от печат и събира 50-те най-добри истории от общо 200 интервюта, които сме направили, 200 и повече. Като не бих казал най-четените, защото най-четените, може би, не са най-интересните, по други фактори сме ги обобщили, сме ги събрали и те са наистина, както името се казва “вдъхновяващи истории”, да търсим разказите да мотивират нашите читатели, да ги мотивират да вземат част от живота на нашия гост, и може би през тяхната призма да направят, да реализират своите идеи, своите проекти. В книгата, както ти в началото каза, има голяма палитра от хора, това са както художници, така и спортисти, бизнесмени, много иноватори. Наистина някои от тях ще ги прочетете за първи път, ще си кажете: “Но това са българи, които работят такива неща, чудесно!” Идеята е също да не живееме все с нашата горда история, която всеки българин, още от малки са ни казвали колко велик народ сме. Такива сме но това е минало, ние винаги по история сме го учили това нещо. Литературата също, която сме учили, смятам че, говорим за

миналото, не говорим за настоящето. Защото настоящето, сякаш, от медиите които ни заобикалят е доста почернено. Ако си пуснете още тази вечер новините ще видите за какво става въпрос, или отворите някой новинарски сайт. Това не са новините, повярвайте, това са новините, които медиите искат да достигнат до вас. Новините са ето тези хора, те правят новините. Погледнете приятелите си, със сигурност сред тях има много хора, за които си заслужава да бъде написано нещо. Било то в интернет да стигне до 1000 човека, да кажем. Една книга, естествено, е нещо, което според мене остава. Защото интернет се препълва. Книгите, може би, хората малко ги позабравиха. И в тази книга, може би след 10 години може да бъде отворена и да кажем: “А, тези хора са от 2017, такъв е бил живота тогава”. И ние не говорим само за една история, говорим за 50. Така че можем да кажем че това е една капсула на времето. Дали след 10, 20 или 30 години, тези хора няма за бъдат актуални, разбира се, света се променя, но ние ще имаме един печат във времето, който казва “Това са българите в момента”. По-добре отколкото да отвориш един вестник с днешна дата, български вестник имам предвид, който няма да даде реална представа каква е България.

Георги Ненов: Аз имам отговор на въпроса: “Защо медиите ни заливат с предимно негативни новини?” просто защото то е на психологическо ниво, те са много по-гледани, четени, отваряни, създавам много повече импресии а това което храни медиите, официалните медии разбира се, са рекламите. Т.е. колкото повече импресии създаваш толкова повече пари искаш да взимаш. Ние с теб хора които го правят за каузата и мисията, не се водим от импресиите, ние се водим от това да достигаме до хората истински и да предоставяме истински истории в абсолютно пълният им вид. Не сензации, не неща, които биха могли да се интерпретират различно от различните хора, да провокират някакви конфликти или дори на мнения. И аз смятам, че точно това ни опазва от това да бъдем медия. Искрено се надявам, че нещата, които ти правиш и вашият екип на онлайн списание “Амбиция”, това което аз правя, това което сайта на успешите прави е бъдещето, т.е. това е бъдещето на медиите. Искрено се надявам наистина да е така. Просто ние да сме истинските медии които дават наистина стойностните неща на хората. Фантастично е да успеете на съберете 200 истории за 2 години, защото много често ми задават въпроса: “Добре бе, къде ги намираш тези хора, които аз интервюирам?” Та, разкажи ми ти къде намираш хората за списание “Амбиция”?

Иван Белчев: Аз лично намирам хората просто около себе си. Не физически, разбира се, не тук в Мюнхен. Даже мисля че няма нито един гост, който да е в Мюнхен. Не защото няма такива българи, дори сред моите приятели. Но просто реших първоначално да изключа моя кръг от познати, приятели, а да

търся нови, защото по този начин това означава едно ново запознанство за мен, то означава един доста широк кръг от приятели в цял свят. Аз ги намирам първоначално, като си направих един списък с петнадесетина човека, които – било то някъде малко нещо съм чел за тях, т.е. беше нещо писано за тях някъде, но не бяха свърх известни. Наистина успели българи, които може би щяха да мотивират аудиторията. След това като направих няколко интервюта, последният въпрос от интервютата беше: “Препоръчайте ми някой, който може да влезе в следващото интервю?” – естествено не е задължително. Те така ми предлагаха един, двама, трима човека и аз си избирах някои от отговорите, с кого да се свържа. Така посредством даден гост, даден събеседник намирах нов събеседник, с който въобще не можех да се сетя как ще направя връзката. Това са напълно непознати хора, познати само в техните среди, но са имали някаква успешна история, която искат да споделят с нас. И така лека полека се събра една голяма база с данни с хора, които за жалост все още дори половината не е изпълнена. Просто няма как всичко да стане, защото не само аз съм автор, ами както споменах има над 10 автора. Още в началото когато започнахме бяхме четирима човека, всеки брой лека полека идваше още един автор, който беше наш читател и се чеше надъхал от идеята и искаше да участва по някакъв начин в проекта. Мои приятели също се включиха. Всеки един автор е разказал, правихме миналата година едни автоинтервюта, така да се каже, защото с екипа решихме да създадем 10 въпроса, които да създадем на себе си. Всеки предложи някакви въпроси и така в един от броевете самите автори си направихме интервюта, и там точно се описва как всеки един от тях намира събеседници. Но да, по различен начин, някои например в тяхната сфера. Да кажем една от авторките е музикантка и тя познава много музиканти в цял свят, тя направи 5 интервюта на такава тема, с наистина едни от най-добрите български музиканти извън България. Други във фейсбук групи примерно. По много различен начин се стига до нови интересни събеседници. Но искам да кажа, че всеки един от нас може да бъде автор, дори да няма онлайн списание. Автор за себе си. Имам предвид, че питайте вашите приятели, намерете интересни нови хора, с които да общувате. Защото едно интервю какво е? Едно интервю е едно общуване. Така както ние сме го правили, за да напишем една статия, така и вие може да го направите само, за да получите една вдъхновяваща история.

Георги Ненов: И ново приятелство.

Иван Белчев: И ново приятелство, разбира се.

Георги Ненов: Всъщност ти много добре описа процеса на намиране на гости и той е много лесен. Защото ако ти имаш човек, който те вдъхновява, а той има един или двама човека, които вдъхновяват него и в следствие

прогресията даже не е линейна, тя е геометрична. Тоест двама гости има по двама, които имат по още двама, които имат по още двама и в един момент става като историята: ако прегънете един лист А4 52 пъти, колко ще е дълга страната? Всъщност ще е от тука до луната! Това е всъщност едно малко листче, което ако има прогресия 52 пъти ... с лекота се намират хората наистина, стига да имаш желанието и мисията, каузата да го правиш с добро намерение, всичко идва с отръпки. Появяват се хората, слушателите се присъединяват. Аз имам във моя си екип човек, който се включи, това е Теди, която ми помага със сайта. Теди, благодаря ти! С транскрипциите за успешите за сега, по-нататък, надявам се, с повече неща. Която просто ми каза: “Това което ти правиш е много готино” и аз я попитах: “Ти би ли искала да се включиш?”. Тя: “Да, с удоволствие.” Всъщност когато каузата е припозната, тогава хората са много по-мотивирани да работят. И то те не работят, те дават от себе си. Това за мен е свръх стойностно. Тук е момента да кажа, че ако искате да помогнете на Иван и неговото списание можете да се свържете с него. И ако искате да ми помогнете на мен по някакъв начин, имате идея или разбирате от нещо, което може да бъде направено, или просто да е нещо ново към подкаста просто ми пишете аз съм отворен да създадем един екип от хора, които разказват тези истории. Мисля че това е правилния начин да развиваме проекта с хора, които припознават каузата като собствена. Ванка, преди една седмица аз не знаех за теб, не знаех за списанието, знаех само за сайта на успешите, даже не знаех че си партнирате и работите заедно. Аз също съм партньор с тях и това е едно от най-фантастичните възможности, които са се появили работейки по моя подкаст. Можем ли да кажем, че разширявайки своя приятелски кръг и партньорства достигаме до все повече хора и това е нашата цел, може би, да променим България по този начин.

Иван Белчев: Да, проекта не трябва да се разглежда като просто едно онлайн списание от някакви интервюта. А това всъщност, ще цитирам един мой професор – проф. Руев, с който общувахме преди година. Той каза: “Това което правиш всъщност е една мрежа от личности.” До тогава не ми беше хрумвало наистина, че това е нещото, което правим. Но когато той ми го каза, осъзнах наистина, че е така. Осъзнах, че всъщност ако сложим всичките лица на нашите гости в една страница - с едно име, с професия или с каквото изпъкват – то тогава нашите посетители на сайта биха могли много по-лесно да се ориентират и да кажат: “да и аз искам да бъда успешен художник, ми тогава ще отида в профила на Михов (един млад творец в Лондон), и ще видя как той го е направил”. Защото той разказва не само къде са му били изложбите или как направил картините си. Той разказва за пътя и процеса през който той е минал последните 3 години, как от banker в лондонското сити се превръща в един млад художник с изложби в Лос Анжелис, в Лондон, в Париж. Така, че да, наистина е една мрежа от личности и тези личности ги

обединяваме ние, те не са свързани помежду си, те не се познават помежду си, ние сме обединителя. Имах предвид нашият проект и авторите, на които естествено сърдечно им благодаря.

-

Георги Ненов: Това е доста интересна гледна точка. Аз още от самото начало знаех, че в даден момент бих искал да събера всички хора, които съм интервюирал на събитие тип нетуърк ивент, в което просто да обменят контактите си. Защото хората които ми идват в подкаста разказват собствените си истории чуват и други истории, които са били в подкаста. И досега не една връзки съм правим между тях, защото всеки има различно знание, всеки има неща, които иска да постигне, но не знае как. И това, което ги обединява е Свръхчовекът, и е много по-лесно да дойдат до мен и да кажат: Георги дали можеш да ме свържеш с еди кой си човек защото имам нужда от съвет в маркетинга или в бизнеса или в каквото и да е?” Това ме кара да се чувствам много щастлив, защото не само създавам стойност за моите слушатели, създавам стойност и за моите гости. И това е целта всичко да работи на принципа “печеля – печелиш” за всички страни. Със сигурност са много повече, но кои са трите личности, трите истории, които са ти направили най-силно впечатление?

Иван Белчев: Тези три истории са и в книгата “Вдъхновяващи истории на успели българи”. Бих се спрял на Иво Иванов, който е писател. Даже една от книгите, които бих ти препоръчал е неговата “Кривата на щастието”. Иво Иванов е доста известен писател, журналист, спортист. Интервюто го взе Юлия Дарвис преди няколко месеца и да той е човек който умее да разказва истории, той е човек който е много открит и бих използвал един негов цитат, който стои на гърба на книгата: “Всеки неизвестен човек има известна личност, която очаква своя разказвач. Ако имах време можеш да пиша за всеки случаен минувач на улицата и във всяка една от тези истории ще има поука, на която все още не сме се натъквали.” Това е за което си говорехме наистина, хората около нас крият тайни. А тези тайни всъщност са техния живот. Така че наистина откривайте такива хора, наистина около вас има събития, които са организирани на някаква тема, там може да се намерят страшно много личности. Та за Иво Иванов е една наистина една много стойностна статия, интервю и ще можете да се докоснете съвсем скоро в нашата книга. Ще ви разкажа за едно мое интервю което на мен ми е направило силно впечатление. Ровейки се във фейсбук групи за българи в чужбина, попаднах на една дама която музикантка която се похвали: “Вчера спечелих песен на седмицата от радио Хелзинки”. И на мен веднага ми щракна – “чудесно нов човек, нека да видя”. Писах ѝ тя веднага ми отговори. И тя каза “До сега никога не съм давала интервюта, аз дори вчера спечелих за първи път първото си признание.” Наистина когато вземаш интервю от някого за първи

път, за първи път някой се свързва с него, страничен човек, то тогава се разказва една история, която е грабваща. Когато тя я сподели на стената си във фейсбук всичките ѝ приятели са въодушевени, защото и те може би не са знаели какво тя прави. Защото това е някакво нейно хоби, тя се занимава с музика и с изкуство като цяло, скулптура. И да, тези първи интервюта са най, най-силните.

Георги Ненов: Спомних си моето първо интервю, беше доста интересно, точно това ми минава през съзнанието. Когато Жустин в епизод 13, тя ме покани да гостувам в нейния блог. И бях някакъв такъв “ама как така аз...”. Нали аз разказвам истории, как така аз ще гостувам блога на някой друг. Но беше - уау. И още един човек, дали би могъл да споделиш?

Иван Белчев: Да. Страшно много истории наистина. В момента мога да се спра на едни пътешественици, които ние бяхме поредните хора, които ги интервюираха, обаче сме първите които ги описват в книга и първите които след година и половина се свързват с тях и ги питат “Как сте?”. Защото те са мореплаватели, мореплавателите от катамарана “Фата Моргана”. Интересната история при тях е че са българи от Варна, които са се преместили преди много години в Канада. Живели са там и естествено както живота в чужбина е толкова прекрасен, той обаче понякога идва прекалено много във всичкото това спокойствие, и хората си търсят нови предизвикателства. Те са си продали къщата и са си купили катамарана. От Канада са тръгнали да плават, намерих ги тогава в Южна Америка, мисля че бяха в Панама, между Южна и Северна Америка. И те разказаха историята как се живее на лодка, как обикаляш света, спират се разбира се да си напазаруват да се разходят. По няколко месеца остават в някоя държава, но техният дом е една катамарана, тя нямат много неща, и на тях не им нужно, защото всъщност те не са облъчвани от реклами и всякакви такива неща. Никой не ти казва “купи, купи, купи”. Те имат толкова колкото им е нужно. Искаха да имат стълбичка, която да ги качва до горе, до мачтата, за дъщеря им, която пътуваше с тях. На 12 години беше тогава. Та тази история е супер. Аз лично си го пожелавам на себе си някой ден.

Георги Ненов: Нямам търпение да прочета книгата. Една от идеите, които имам за малко по-нататък е да говоря на хората в подкаста, като им разказвам за книги, които съм прочел и смятам, че са интересни и заслужават да бъдат прочетени. Това ще е една от първите книги, когато започна да го правя. Историите които ти разказваш, ти и екипа разбира се, не искам да омаловажавам това че екипа играе много съществена роля защото съм далеч от мисълта че сам човек би могъл да 3 години да разкаже 210 истории ако не работи само това. Поздравявам те и наистина това е великолепно. Аз съм без

думи. Книгите, които си сложил тук да си поговорим за тях. Това е много интересно, защото никога не съм чувал за Иво Иванов. Това е нещо което бих прочел веднага първо защото спорта е тема която невероятно много ме интересува. Американският спорт като цяло ми е много интересен. Фен съм на NBA. Наскоро открих един подкаст казва се “Тайната на успеха” там се разказват историите на 7 спортиста, които са преминали през невероятни провали, за да се научат от тях и да излязат по-силни. И как тези хора са се научили и са израснали. Смятам, че загубите и неуспехите ни учат на много, много неща и важно да ги отбелязваме. А какви са другите книги които си ми приготвил?

Иван Белчев: На Иво Иванов книгата е последната от преди една година когато си я купих. Другата е “Пусни народа ми да кара сърф”, разказва историята на основателя на Патагония – Ивон Шуйнар. Патагония е спортна марка за дрехи.

Георги Ненов: Говорили сме с Кирил Николов – Дизела за Патагония между другото

Иван Белчев: Та историята разказва, как Ивон успява да създаде марката. И тази марка е много по-различна от всички други марки, които може би сте срещали. Това не е историята на Адидас, или Найки, или каквото и да е. Патагония не е само марка дреха, това е цяла една култура, това е едно движение. И за хората които искат да структурират по-добре проектите си, бизнеса си, старт-ъпа си това е една много добра книга. Въпреки че разказва за годините- 70-те години. Не се притеснявайте за годините, времената са едни и същи просто технологиите са различни. Ако прочетете една книга на 100 години, в нея ще се говори за типажи, които можете да срещнете и днес, тогава е нямало естествено и интернет, тогава е нямало и телефони, но това няма значение, важното е какво стои зад една книга. Третата книга, която бих ти препоръчал тя се казва “Маркети на любовта” на Кевин Робъртс, който е изпълнителен директор на “Сачи енд Сачи”. В нея се говори за това как една марка, как един продукт трябва да бъде обвързан с неговите потребители. И една много хубава книга която си купих преди 12 години, със сигурност още можете да я намерите – книга която ще ви накара да разберете че създаването на един продукт не може да бъде само защото искаме да печелим от него. Т.е. аз създавам нещо само за да стана богат, или аз създавам нещо което хората има изключително невероятна нужда от него. Добре това може да са ви първите мисли, но човек трябва да създава нещо което му е близко което той обича, някакво хоби. Направи от това хоби бизнес начинание, или направи от твоите любими занимания и превърни своя професия. Единствено тогава може да се получи нещо стойностно за тебе. Представете си ако правите нещо

заради парите, добре след две години вие ще изкарате със сигурност пари, но след това ще ви омръзне да правите това нещо, и ако трябва да го правите още 10 години, повярвайте ми колкото и пари да имате, няма да бъдете щастлив. И чували сме за много такива истории за супер успешни бизнеси и хората просто се погубват.

Георги Ненов: Това е работа нали? Това е описанието за работа което ти даваш. Всъщност ти превръщаш нещо което ти носи удоволствие и удовлетворение в работа.

Иван Белчев: Да.

Георги Ненов: Много бягам от това, когато говоря за плановете за мечтите си, за подкаста, аз казвам: “Нямам намерение за превръщам плановете си, мечтите си в моя работа.” Дори и когато един ден стане бизнес, аз ще създавам подкаста, аз няма да работя подкаста. И намерението ми е такова никога да не се превърне в работа. Тук отварям една страница, глава 9, Човешкото докосване, може би не е случайно. И прочитам, че “сетивата са най-краткият път до човешките емоции”. Това е нещо, което аз правя в подкаста и е доста на място го прочитам. Благодаря ти. Тези книги до сега не са препоръчвани никога и аз даже не знам за тяхното съществуване. Виждам че държиш още нещо мъничко пред теб.

Иван Белчев: Да, исках да ти покажа това [списание “Ю”](#) от 2008 година когато след като завърших магистратура в Германия, реших да се върна отново да живея в България. Тогава заедно със Светлин Ангелов основахме лайф стайл списание “Ю”, което наистина го държа печатно, то се разпространяваше безплатно в заведенията и това беше първият проект на подобна тематика, но там имахме много реклами, които да финансират, естествено, безплатното издание. Имаше едно обгрижване на рекламодатели, но имаше и много интересни теми, също работихме с много автори. И тогава работихме, всичко го правихме общо взето на доброволни начала, на авторите не им се плащаше. На фотографите също, снимаха хора по улиците и ги публикуваха на няколко страници на списанието. И разказвахме истории от града, истории на младите хора. Защото списание “Ю” беше предназначено предимно за младите хора. Този проект толкова много удоволствие изпитвах в 2 години, когато го издавахме въпреки, че не беше толкова толкова финансово печеливш. Ние всъщност печелехме съвсем съвсем малко, оставаха от това което рекламодателите ни даваха и това, което печатницата ни вземаше, за да отпечатване. Но удоволствието всеки месец да ги раздаваме списанията, хората да ни спират и казват: “Супер неща правите.” И да работя с автори, това остана дълги години, и след приключване на списание “Ю” 2009 година.

7 години по-късно се създаде онлайн списание “Амбиция”. Естествено с развитие от печатно към онлайн, в момента от онлайн към книга.

Георги Ненов: Каква е следващата стъпка като сте тръгнали така?

Иван Белчев: Следващата стъпка е тази книга, която в момента разпространяваме да достигне до много хора, защото една книга не се свършва за няколко месеца, с един такъв проект, наистина може да се обиколи цял свят. Какво имам предвид – книгата ще бъде представена официално първо в София, чрез едно събитие. Наели сме голяма зала в Софт Уни, след това продължава торнето на книгата в Лондон, тук в Мюнхен, в Русе, родният ми град, защото от там има доста автори. Като аз ще представя книгата в Мюнхен. А другите автори където се намират – в София, Лондон, Русе. И да нека да видим какъв ще е отзвукът. В момента на този етап отзвукът е силен. Другата седмица излиза безплатното издание към “Вдъхновяващи истории за успели българи”, т.е. 11 други истории които не фигурират в печатното издание, ще бъдат издадени онлайн (pdf), който човек ще може да си го чете на каквото иска. Правата са отдадени също така и за аудио-книга. Работя с партньори от audiobook.com, които създават аудио-книгата. Навярно, печатното издание също ще излезе като аудио-книга - платена версия. Та, това са общо взето плановете, които ще осъществяваме с екипа следващите месеци. Също така в списание “Амбиция” ще излизат и нови материали като идеята е все по-малко аз да имам или някой уеб дизайнер да има нуждата технически да ги слага тези статии. Трябва всеки автор да може да ги поставя чрез шаблон, влиза в сайта с потребителско име и парола, публикува статията обединяваме ги да излизат веднъж в месеца и така процеса да стане доста по-бърз и не толкова ръчен и натоварен за уеб дизайнера, който всеки път да поставя статиите. Друго което не съм споменавал до сега е че всичките статии от самото създаване излизат и на английски посредством друг уеб сайт successstoriesmag.com. Тези истории които са от “Амбиция” излизат в successstoriesmag.com на английски. Това го правя с цел, българите да споделят това и с целия свят, и естествено нещо, което е на английски е много по-търсено. Английската версия е много по-успешна от към посещения. Разбира се, там имаме малко над един милион посещения. Докато българската е малко по-малко. Друга цел е да се разпространява и на английски, така че да може и книгата да бъде преведена и на английски и да бъде пусната с Амазон, няма да бъде печатна. Друго което трябва да уточня за авторите, смятам че трябва, както и ти каза, “аз печеля-ти печелиш”, така че още от самото начало на всичките автори им казах “добре, ще участваш в проекта, знам че ти харесва, но колко искаш да ти плащам за статия?” - “е не, не, ние се познаваме, ние сме приятели, няма нужда”. “Аз държа аз плащам на другите, на тебе

колко да платя?” “Е добре тогава, хайде колкото прецениш.” “Не ти колко оценяваш труда си?”

Георги Ненов: Поздравявам те за този подход.

Иван Белчев: Благодаря.

Георги Ненов: Смятам, че е нужно. Смятам, че е много важно хората да зная, че когато правиш нещо, колкото и да ти харесва и да си отдаден на него, ако то има някакъв бизнес модел нещо, което му носи приходи, е хубаво тези приходи да бъдат разпределени по някакъв начин на човека който управлява бизнеса. Не знам ти как го правиш, как го спонсорираш, дали изцяло със собствени средства. Защото подкаста до момента е изкарал 1 долар от Айрис, но аз смятам, че ще дойде момента, в който ще мога да си позволя да плащам на хората, които се включват и това е напълно естествено.

Иван Белчев: Добре. Така смяташ ти.

Георги Ненов: Това е моята гледна точка.

Иван Белчев: Твоя проект има страшно много потенциал. Както виждаш аз чрез моите интервюта създавам продукти – онлайн списание на български и на английски, книга, аудио-книга, безплатен pdf. Това са само нещата които са първите три години. Само от тези неща, които имаме. Имаме материали за още три книги. Така, че това би могло да бъде, разбира се проекта продължава да се развива, ще се трупат нови и нови истории. Но има толкова много неща, които всеки един, който създава някакъв вид съдържание – текст, снимки. Помислете си какво може да бъде направено с него. Има толкова много продукти, които не е нужно вие да ги измисляте. Книгата да не съм я измислил аз, аз само съм сложил моите неща вътре. И да, тя ще бъде продаваема, и да първите 1500 броя очаквам да бъдат продадени в следващите 2 месеца. И печатницата знае, че след 2 месеца аз ще поръчам още толкова. Защото съм им казал да пазят шаблоните, а не да ги изгарят. Така че вярвайте в себе си. Аз вярвам с себе си и това не е единствения проект, който работя. Както споменах аз съм българин в Мюнхен, аз не мия чинии. Да преди 15 години когато дойдох на студентска бригада аз работех в Бургеркинг, когато правех сандвичи беше много приятно между другото и бях много бърз. Достави ми удоволствие, запознах се за първи път с културата на германците. След това по време на моето следване работех като уеб дизайнер и т.н. и т.н. Образа на българите в чужбина, сякаш е повече негативен, а то не е така. Всички мои приятели, тук познавам последните 7 години откакто живея Мюнхен, страшно много българи, защото тук имаме български общности – народни танци,

българско училище където ходим с моят син и с жена ми, спортни клубове, един от които аз основах това лято – Мюнхен GO – където всяка неделя дори след 2 часа отиваме да бягаме 10 км. в парковете. Българи с които се събираме тук, и тези хора са много заредени с положителна енергия. Така че това което правя аз го правя от Германия за България. Нашите читатели на Амбиция са предимно в България, където са най-много българи, естествено. И аз ходя всяка сутрин в офиса си, отделям, зависи от периода, някакви часове на ден, за този проект. Другите часове отделям за други проекти, които ми носят всъщност и пари, за да мога да финансирам това нещо, което не ми носи толкова много пари. Но да, виждате ли аз съм тук и работя нещо, което е полезно не само за България а за българите, защото границите вече са нищо. Ето ти дойде незначим кога в Мюнхен, ние си говорихме преди няколко дни в месинджър. Ти каза: “Ще ти дойда на гости да направим това интервю.” Колко му е и аз утре може да отида в София, въпреки че не съм го планирал, има по 6 полета до София на ден. Така че не трябва да ни е извинение това къде се намираме. Някои казват: “Аз не мога да успея да реализирам идеята си, защото съм в България, и виждаш ли, ние тука в България сме не като в Калифорния. Тука не можем да намерим инвеститори, това онова.” В България - да, по-трудно се намират инвеститори, но не винаги всичко е свързано с пари.

Георги Ненов: Това по-скоро са оправдания. Между другото много ми харесва начина, по който разсъждаваш. И аз също смятам, че има много българи, които създават стойност за България. И ми харесва, че насочи темата натам, да спрем да си мислим, че хората, които са отишли в чужбина са избягали, или че те не искат да се наричат българи. Това наистина е доста негативно казано, дори няколко човека ме питаха: “Защо отиваш в Хамбург при условие, че правиш проекта? И това края ли е на Свръхчовекът?” Всъщност казах, че това е само началото на Свръхчовекът и в началото на тази година, когато си поставих за цел да има интервю всеки вторник, сега сме октомври месец имам интервюта за абсолютно цялата година. Тоест аз съм си изпълнил целта да има 52 интервюта, без да съм живял в България последните 7 месеца. Живея в Хамбург в момента, работя в Хамбург. Половината от усилията ми отиват за това подкаста да може един ден да бъде нещо което да може да правя през цялото време, само него, не да го превръщам в работа. Да е хобито, което ми носи доходи, за да го правя с удоволствие. И това е много важно. Искам да те върна, обаче, на това: Защо е важно да имаш вяра в собствените си възможности? Защо е важно да вярваш в себе си?

Иван Белчев: Защото когато имаш някаква идея и искаш да я реализираш, и сам на себе си кажеш “Тази идея не струва”, то тогава на къде си тръгнал? Тоест ти създаваш нещо и трябва да устоиш на времето да минеш през процеса на това че по време на създаването на даден проект, стартирането на

един старт-ъп, винаги в началото е трудно. Пътят може да е доста дълъг по принцип една година е нищо, т.е. първата година може да не очакваш да си постигнал някакви значителни цели, но това не трябва да те плаши, а напротив. Трябва да споделяш с хората, да чуваш какво те искат, защото в началото всеки един проект не е толкова съвършен, един продукт не е толкова съвършен. И когато достига до крайните потребители той чува тяхното мнение и така се развива. В целия процес ти трябва да си кажеш: “Това, което правя е добро!” естествено хората трябва да ти дават и обратна връзка че това което правиш е добро, защото много често се и заблуждаваме. Не се притеснявайте от провала, аз съм се провалял много пъти. Както ще го кажат и всички хора които създават нещо, които са предприемачи, няма как да се научиш ако не се провалиш. Просто аз гледам на нещата над нещата. Защото ако един провал ме спре, това означава, че не съм разбрал как е структуриран живота. Дори ако нашите слушатели не са предприемачи, а искат нещо да подобрят в самия живот, ами помислете си. Живота е низ от хубави и лоши моменти постоянно имаме срещи с някакви хора, разказват било то раждане на дете, което може би е най-хубавия момент в живота, след това обаче има някакви тъжни неща, които се случват с даден човек. Както живота е низ от хубави и лоши моменти, така и в бизнеса е същото. Дори и най-успешните компании имат срив на акциите, което за тях е доста болезнено. Но след това, ако наистина са една стабилна компания, тя израства. Това важи за малки и за големи. Това е живота. Светът според мен така е структуриран.

Георги Ненов: Как си представяш проекта на онлайн издание “Амбиция” след 10 години?

Иван Белчев: Добре, след 10 години, може би основата ще бъде запазена. Това, което първоначално правим е да търсим личности, естествено, в момента се опитваме да мотивираме хората. Надявам се за 10 години да успеем да мотивираме голяма част от хората и да не е нужно българите да бъдат толкова побутвани или да го кажа с други думи, да няма толкова много хора които да са изпаднали в някаква дупка, в която въпреки че имат някаква идея те не могат да надскочат, да излязат от тази дупка. Надявам се след 10 години ние не само със списание “Амбиция” ами и другите проекти, като твоя подкаст, както успелите, спомена и ти, така има и други малки онлайн медии, които целим точно това – ние българите да израснем като народ, да се обединим и след 10 години целите ни да бъдат променени. След 10 години целите да бъдат как не ние като индивид да растем, а как ние като общество да растем. Защото в момента няма как да израснем като общество, не сме на този етап. Ние първо трябва да израснем като индивиди, да се обединим и след това да израснем като общество. Това е което много народи са го постигнали, някои дори са

прекалили в това. Смятам, че това е пътя, който трябва да се следва България, където и да е по света. Защото и в Мюнхен също има България.

Георги Ненов: Много добре го каза. Аз мисля че това е перфектен начин, дори да го позиционирам това послание в заглавието на епизода. Че за да израснем като общество, трябва да израснем като индивиди. Да променим начина на мислене, да променим начина на възприятие, на това което се случва около нас. Да разберем че ние поемайки отговорността за собствените си решения можем да променим бъдещето на цяла България. Можем да създадем България на бъдещето. Не говоря за никакви политически теми, просто абсолютно всичко идва от нас самите. Другото е без значение, ние го избираме. Много добре ми действа и зареждащо да общувам с хора като теб, да ми гостуват хора като теб, които имат една различна гледна точка, можем да разкажем за нея на слушателите. Какво се случи при теб, освен че вече разказвайки ми историята, за списание ”Ю” и в последствие онлайн списание “Абмиция” разбирам, че ти явно имаш такива наклонности към писане още от преди това. Които си свързал комбинирайки уменията които си придобил като веб дизайнер и фронт енд дивелъпър, за да създадеш това което си създал и сега ще издадеш тази книга. Което ме навежда на един въпрос имаше ли някакъв преломен момент, в който си каза “Окей, сега е времето!”? Защото струва ми се много хора просто чакат – чакат идеята да стане перфектна, чакат момента да е подходящият. Как реши, кой беше преломния момент, в който реши да започнеш? Дали беше тази, в който реши да пуснеш във фейсбук и да намериш съмишленици или преди това е имало нещо, което ти се е случило и ти си казал: “Окей, време е!”?

Иван Белчев: Преди да ти отговоря на въпроса ще ти кажа как работя. Защото аз генерирам идеи, това е моята професия. След това намирам хора, които да ги изпълнят или с моите умения, помагам и аз, разбира се. При тебе има освен всички тези книги, за които говорихме има и едно тефтерче - Гугъл, просто ходих на една конференция на Гугъл. В това тефтерче, то е част от многото тефтерчета, то е започнато преди година. В него си записвам идейки, хрумки, каквото и да е, каквото се сетя, смисъл стойностни неща. И ги оставям тук затворени, не мисля чак толкова много върху тях. Продължавам да си пиша. След някой друг месец се връщам към идеите и казвам “Добре тази идея стои вече един месец тук, тя всъщност наистина добра ли е, нужно ли е да продължавам да я развивам или е всъщност то е било някакъв момент на самото създаване на идея.” По принцип е свързано с някакъв ентузиазъм, но дали тя ще може да се реализира е вече друг въпрос. За това аз ги оставям в това тефтерче и те отстояват, след време естествено се връщам. Повечето идеи казвам: “Не, не, не стават.” или ги оставям за още време. Други казвам: “Да, това мога да преследвам.” След като намеря една такава идея, която мога да

преследвам си казвам: “Добре, аз мога ли да направя това нещо сам?” Първоначално Да, да помисля за концепция, да помисля какви хора могат да се съберат като екип. След като го направя това нещо търся екип най-вече фриленсъри, за които този проект също би бил интересен. Защото ти каза в началото, че трябва един проект наистина да ти е присърце за да може да бъде той успешен. Така при списание “Амбиция” беше минало прекалено много време след списание “Ю” и аз имах страшна нужда да направя нещо свое. Както казах тогава работих за една рекламна агенция, планирах да стана фриленсър, самоосигуряващ се. И станах самоосигуряващ се и една година по-късно стартирах списанието. Да, имах нужда да си преценя с какъв бюджет разполагах първоначално, защото както ти казах плащам на авторите. Също така всяко едно онлайн списание има корица. За тази корица предимно са български фотографи, всяка една корица е с лиценз, с който съм го купил. Защо го правя това? Защото така се прави. Защото когато създаваш нещо на теб няма да ти е приятно някой да ти го открадне. Ти го правиш за да може някой да го купи, говоря за фотографията. Журналистите работят да бъдат журналисти, не защото това им е само удоволствие, но и защото това им е професия, т.е. техният труд също е платен. Така че аз си бях определил един бюджет. Естествено малко наивно, на някои от авторите предложих да им платя за една година напред. Двама от тях ми доставиха само половината от това което им бях платил. И това е доста нечестно. Но винаги има един такъв момент, когато ти търсиш някой с когото да искаш да работиш, винаги има такива хора, които не се стравят. Лошото е че не могат да го осъзнаят това че не се справят и за това не ти връщат парите. Но това е.

Георги Ненов: Това са уроци, нали?

Иван Белчев: Да, това са уроци.

Георги Ненов: Това не са провали. Много ми е интересно. Много ме вдъхнови начина, по който разсъждаваш. Защото, това си говорихме и в предварителният разговор, колко по-различно е тук в Мюнхен Германия и като цяло извън България. И как някак си е малко по-спокойно. В България може би хората са по-притиснати, по-стресирани, по-голямо напрежение има над тях. Не могат да бъдат изцяло доверчиви към нови партньори и хора с които работят, дори само за споделяне на идеи, пък камо ли да се плати, камо ли да се плати предварително за някаква работа. И просто слушайки теб и си казвам: “ето една от причините поради които на теб ти се получава”. Просто ти разсъждаваш по тотално различен начин. Които в твоя случай работи. Пак идваме до адаптацията, на идеята, на възможностите, но ето една различна гледна точка, един различен начин: “Искам всичко да ми е чисто, искам всичко да бъде направено както трябва, искам да бъде платено на хората които

вършат тая работа, защото ако на тях им харесва и им се плаща значи, че те ще продължават да я вършат и все по-съвестно.”

Иван Белчев: Да, наистина аз имам ако в началото никой не знаеше за книгата, която излиза сега, то в мен в главата ми беше, освен онлайн списанието, бяха и тези други проекти, за които знаех, че трябва да се извърви пътя, за да се достигне в този момент в който мога да отсея 50 статии и да ги вкарам в книгата “Вдъхновяващи истории на успели българи”. Защото винаги човек трябва да си направи един план - горе-долу как един проект ще се развива. Това може да се прави и за живота макар че живота е много по-емоционален и ако живееш в Германия, забелязвам как германците са много практични в това отношение, те могат да планират нещата в следващите 5 години как ще им протече живота. Аз се ограничавам от такива големи планове, предпочитам живота ми да е по-стойностен, по-свободен. Но за бизнес идеи е хубаво да се планира. Това е най-доброто нещо което човек може да дойде тук, в Германия, да поработи няколко години в някоя компания и да го разбере това нещо. Как тук процесите се планират. Как ти отиваш на работа и знаеш какво ще правиш следващата седмица и следващият месец. Не е хаос, тук хаос не съществува. Естествено процесите в Германия са доста бавни, което също пък води до едно спокойствие на работното място, няма го “трябва ми за вчера”. Така че тук е една много хубав среда да създаваш неща. Но българският пазар е доста беден от рекламодатели. Така че самият продукт, самият уеб сайт той няма как да печели пари. Бях пробвал няколко седмици от реклами, както си изкарвам, всъщност, и другите доходи посредством лични проекти, които генерират посещения, реклами и по този начин всъщност се издържам. Та, “Амбиция” нямаш как да печели, но английската версия финансира изцяло проекта и плащането на авторите, т.е. всяка една статия, тя се възвръща във времето. Да кажем половин година по-късно, не веднага. Също така и превода, защото аз не го правя превода, наел съм фирма и човек който да върши тази работа за мен. Не защото не знам английски, знам и немски. Но има хора които се занимават с това нещо, а аз имам много по-важни неща.

Георги Ненов: Времето ти е много по-важно от това да превеждаш.

Иван Белчев: Да, а важните неща за мен наистина са свободното ми време.

Георги Ненов: Да, супер. Добре Ванка, отиваме към финала на нашето интервю. Беше наистина много вдъхновяващо, ти си първият ми гост, който интервюирам извън България. На въпроса, подозирам че ще получи доста интересен отговор и той е: “Ако имаше машина на времето и можеше да пътуваш напред към себе си, какво би искал да видиш?”

Иван Белчев: Добре, малко ще помисля. А през това време малко ще поговорим. Машина на времето която искам да вкарам в себе си и да погледна. Да, въпроса ти е интересен и бих искал да запазя някои неща от себе си и те са точно този заряд който усещам. Може другите хора да не го усещат, но аз го усещам. Това е туптенето на сърцето ми, което перифразирано е – идеите които създавам, които когато ми хрумнат тези идеи се чувствам щастлив. Бих искал това нещо да се запази. За жалост обаче знам, че идеите са най-силни когато си млад. След това идва опитът, който освен че имаш идеи, може да са по-малки, може да не са толкова силни, но тогава имаш опит. Опитът с може би по-слабите идеи, са много по-ценни. Можеш да направиш много по-стойностни неща и да ги довършиш до край най-вече. Защото когато бях млад имах страхотни идеи, реализирах ги но до някакъв етап. Хубавото е че в момента се връщам назад към тези неща и се опитвам да ги развия. Неща, които съм правил като завършващ студент в Русенския университет – промишлен дизайн. Така че това бих искал да запазя, да натрупам опит, и да спокойствието, свободното време и планът ми който в момента го реализирам е да успея да работя по-малко за да имам повече време за моята същност, за моите интереси, които в момента са спорт, са свободно време да прекарвам със сина ми и също така общуването със хора, което е най-, най-ценното нещо. Пожелавам си да имам повече време да мога да работя по-малко, а това става планиране, с ей това тефтерче, където идеите ги записвам отстоят във времето и така мога да намеря нещата, които си заслужават. Защото ако напиша нещо в това тефтерче и веднага го почна, това означава губене на време. Защото не е минало времето за да отлежи.

Георги Ненов: Интересна гледна точка имаш. Аз съм в тотално обратната посока. Идва ми една идея, веднага трябва да я тествам, да видя дали ще сработи, ако не сработи – окей, добре. Идва другата идея – тествам и нея. Но ми харесва, защото това показва колко сме различни. Колко различни перспективи имаме и как средата и нашето развитие ни е позиционирало в тотално различни плоскости. В които за теб работи твоята, за мен работи моята. И така показва че няма универсални отговори. Благодаря ти за отделеното време беше наистина вдъхновяващо да проведем този разговор. Нямам търпение да погледна в машината на времето за бъдещето напред и да разбере как ние заедно с теб и авторите които ти помагат, онлайн списание “Амбиция” и с успешните. Както и всички останали хора които правят неща свързани с вдъхновяването на българите, дали в България, дали по света, сме успели да стигнем след 5 или 10 години. Пожелавам на нашите слушатели един фантастичен следобед. Една изпълнена с вдъхновение седмица и когато имате възможност просто влезте в книжарницата около вас намерете

“Вдъхновяващи истории на успели българи” купете я и я прочетете. Очаквам вашата обратна връзка. До скоро.